

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobců: a) A. P.
b) nezl. V. P.
c) nezl. S. P.
všichni státní příslušnost Ukrajina
nezletilí žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a), jakožto zákonnou
zástupkyní
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 1. 2020 č. j. OAM-452/ZA-ZA11-LE26-2018, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2020 č. j. OAM-452/ZA-ZA11-LE26-2018 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) a jejich nezletilých dětí je obava z pronásledování představiteli místní samosprávy v Chersonu a Antonivce kvůli veřejným aktivitám žalobkyně a). Tyto důvody podle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně uvedené v ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a jelikož žalovaný neshledal důvody ani pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobcům neuděluje.
2. Žalobkyně a) jménem svým i jménem nezletilých dětí proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť byla kvůli svému politickému a ekologickému aktivizmu a opozičním postojům k místní samosprávě ve městě Cherson a Antonivka sledována, jejího syna se pokusili unést a při autonehodě, ve které se ocitla nevinně, byla donucena podepsat prohlášení, že je viníkem této autonehody její manžel. Nespočet zvláštních událostí kolem její osoby zajisté nebyly náhodné, ale s účelem zastrašit a ublížit jí. Žalobkyně má za to, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V případě návratu na Ukrajinu by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a je proto přesvědčena, že pokud dle žalovaného nesplňuje podmínky pro udělení azylu, splňuje minimálně podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. V podání ze dne 11. 3. 2020 pak žalobkyně uvedla, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu spočívají v jejich problémech s představiteli místní samosprávy kvůli jejím veřejným aktivitám, které započaly v roce 2014, kdy na Ukrajině probíhaly velké protesty a tzv. Majdan, jehož se zúčastnila na akci v městě Chersonu podporující Majdan. Krátce poté vyjadřovala svou občanskou pozici i na sociálních sítích, kde upozorňovala na zločiny páchané představiteli místní samosprávy, jako např. nepovolené skládky, zabírání půdy, kácení stromů, ničení břehů řek a brání úplatků. Na sociální síti také vytvořila událost, kde vyzvala místní obyvatele, aby přišli bránit školu, do jejíhož vedení vysoce postavení lidé místní samosprávy chtěli dosadit svou osobu paní D. a od této chvíle se na žalobkyni spustila vlna nenávisti, vyhrůžek a psychického nátlaku ze strany vedení města. V jejím případě se tedy jednalo o systematický, dlouhotrvající nátlak, což se rozhodla řešit radikálně a opustit zemi původu. V tomtož podání žalobkyně namítala, že tlumočnice z jazyka ruského tlumočila zkresleně a azylově relevantní skutečnosti dostatečně nezmínila a nepodstatné informace rozebírala více, než bylo nutné. Žalobkyně proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě mimo jiné namítal, že v ní uvedené žalobní body jsou obecné a není z nich

patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považují žalobci napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020 č. j. OAM-452/ZA-ZA11-LE26-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobců vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalobců vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně a) podala dne 26. 5. 2018 jménem svým a jménem nezletilých dětí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 5. 2018 uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické organizace, byla řadovou členkou občanských organizací na ochranu lidských práv Svaz Ukrajinek a Hromada, která se později přejmenovala na organizace Antonievská vlna. Do České republiky přicestovala 25. 5. 2018 letecky do Prahy spolu s dětmi. Uvedla, že zdravotní stav její i nezletilých dětí je dobrý. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedla to, že je začali pronásledovat, vyhrožovali jí, jejím dětem a manželovi. Bylo to tak kvůli Majdanu, jehož se účastnili a vystupovali proti místní vládě a zastávali se lidí, kteří byli touto místní vládou pronásledováni. Dne 30. 5. 2018 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsáhlého protokolu o tomto pohovoru krajský soud ve vztahu k uplatněným žalobním bodům zjistil, že žalobkyně ve vlasti žila v obci Antonovka v Chersonské oblasti, kde její problémy začaly poté, kdy začala v roce 2016 provozovat svůj blog na facebooku, kam zaznamenala, co se děje s ní, co se děje na Ukrajině a v Chersonu. Zpočátku jí začali vyhrožovat na její facebookové stránce, kam jí psali výhrůžky, že jí zlomí prsty, že ji najdou a zabijí. Poté pokračovala v psaní svého blogu ohledně toho, co viděli na Majdanu a o tom, že bývalý starosta města byl v minulosti členem strany Regionu a utekl, avšak poté se vrátil a chtěl být opětovně starostou tohoto města Chersonu. Její manžel je námořník a když se vracel z plavby právě v době Majdanu, byl tam zraněn. Ona se v té době účastnila dění v Chersonu, kde vystupovala proti místní vládě a starostovi tohoto města Saldovi. Tomu vyčítala, že před ní stál a usmíval se v době, kdy v Kyjevě umírali lidé a její manžel tam byl zraněn. Poté k ní domů přišla policie a ptala se jí, zda se účastnila Majdanu a zda zná S. P., což je její tchán, proti němuž zahájili trestní stíhání, jelikož měl zbraně. Po této návštěvě policie žalobkyně začala psát na facebooku, protože místní správa se chovala špatně vůči životnímu prostředí. Problém měla také poté, co zveřejnila informaci ohledně školy v Antonovce, do které chtěli politici dát své učitele a dosadit tam svého ředitele. Problém s touto školou byl ukončen tím, že se jí pokusili unést v sanitce, jelikož představitel města Saldov byl zvyklý se tak zbavovat svých protivníků jejich odvozem do psychiatrické léčebny. Ředitelka zmíněné školy se odvolala na její článek, což vyústilo v uložení pokuty představiteli města Seminčevovi. Ten dostal pokutu za to, že žalobkyně poukázala na svém blogu, že nafotila, jak odvážel stavební odpadky na břeh řeky, resp. odpad odváželi dělníci na jeho příkaz. Od 1. 11. 2017 měla psychologické problémy kvůli stresu, docházelo k tomu, že jí otevírali dveře do domu. Na dotaz, proč 1. 5. 2018 odjela do Oděsy, odpověděla, že je chtěli zabít, což dovodila z toho, že v březnu 2018, když se její

manžel vrátil z plavby, vedli děti na polikliniku a došlo k autonehodě, při které se její syn udeřil do dolní čelisti. Když následně s dětmi chodila po poliklinikách, volali jí vyšetřovatelé, aby se vrátila na místo činu a tam viděla svého manžela, jak sedí v poutech. Řekli jí, aby napsala vysvětlení, že nehodu zavinil její manžel a že se vzdává práva na řešení této události. Její manžel jí poté sdělil, že se policisté dívali na záznam z kamery a vymazali ho s tím, že za to budou pochváleni. Žalobkyně má za to, že to bylo kvůli jejich vystupování proti místní vládě. Nezvažovala, že by tento incident řešila a obrátila se na někoho; tuto situaci nijak neřešili a pouze se rozhodli k odjezdu a opuštění Chersonu. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 4. 10. 2019 žalobkyně shrnula, že na Ukrajině je pronásledována kvůli své ekologické a protikorupční aktivitě a kvůli škole. Vyjmenovala osoby, které ji měly pronásledovat; konkrétně Ruslan Zacharov ze separatistické organizace Tvrdyň se členem opozičního bloku A. V. za ní měli jezdit asi dva měsíce v autě a nedali jí pokoj. V souvislosti se sledováním auta se obrátila na policii a ta jí řekla, že s tím nic nemohou dělat, protože jí nikdo neublíží a nic jí nekrade. Následně si najala bezpečnostní službu a dále např. u soudu nic neřešila. Při tomto doplňujícím pohovoru dodala, že na rozkaz Semenčeva jí chtěl někdo unést jejího syna, protože jí lidé říkali, že tento syn šel s nějakým pánem na hřbitov. Syn jí říkal, že za ním jelo nějaké auto a protože ho to zajímalo, šel se zeptat a následně ho na hřbitově, kam jej neznámý člověk odvedl, potkala sousedka a odvezla ho domů. Dále uvedla, že Semenčev chtěl odkoupit její dům, který stojí na obecním pozemku a který si pronajímá, avšak od roku 2016 jí odmítají prodloužit nájem a nechť jí pozemek nechat odkoupit. Myslí si, že Semenčev (starosta předměstí Antonivka) zařídil, aby dostala výpověď z práce. Když měli autonehodu, ihned zavolali policii a měli hodně důkazů, že je chtěli zabít. Ovšem, když přijela policie, vzali manželovi všechny doklady a vyšetřovatel po ní chtěl, aby napsala, že autonehodu zavinil on. Správní spis obsahuje dále řadu materiálů předložených v průběhu správního řízení žalobkyní, mezi nimiž jsou její příspěvky na sociální síti facebook a množství zpráv z různých místních chersonských médií, žalobkyní psaná vyjádření a osobní doklady její a jejího manžela, včetně dokladů o vlastnictví nemovitostí na Ukrajině a smlouvy uzavřené s bezpečnostní službou. Součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu žalobkyně a to:

- informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018 a č.j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí,
- informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci,
- informace odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 22. 1. 2018 a ze dne 25. 4. 2019 o politické a bezpečnostní situaci, mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a vnitřně přesídlených osobách na Ukrajině,
- výroční zpráva Human Rights Watch o Ukrajině 2018,
- výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018,
- zpráva Amnesty International z dubna 2016 nazvaná „Rozsudky smrti v roce 2015“ a
- zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině.

6. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož se cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle odst. 7 téhož ustanovení pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu

a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy, nebo

b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

8. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

9. Podle odst. 2 téhož ustanovení, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

10. Krajský soud považuje za vhodné opakovat, že napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů, tak jak mu to ukládá dispoziční zásada vyjádřena v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Žalobkyně v žalobě namítala, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu s ohledem na své politické a ekologické aktivity a opoziční postoje k místní samosprávě v městě Cherson a Antonivka. Byla sledována, jejího syna se pokusili unést a při autonehodě, ve které se ocitla nevinně, byla donucena podepsat prohlášení, že jejím viníkem je její manžel. Také nespočet dalších zvláštních událostí kolem své osoby měla být zastrašována či jí mělo být ublíženo. V tom, že jí bylo mnohokrát vyhrožováno, byla pronásledována a čelila velkému psychologickému nátlaku, spatřuje důvod strachu o svoje zdraví a život v případě návratu na Ukrajinu, což je důvodem pro to, aby jí v případě neudělení azylu byla poskytnuta doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Není tedy možno přisvědčit žalovanému v tom, že by žalobkyně uvedla tyto žalobní body zcela nekonkrétně a obecně. Žalobkyně toliko neodůvodnila námitku spočívající v neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; tuto žalobní námitku tedy krajský soud nemohl blíže přezkoumat a jen na okraj uvádí, že neudělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného zákonného ustanovení žalovaný na straně 21 svého rozhodnutí řádně odůvodnil. Podle ustálené judikatury udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm soudy přezkouvávají toliko v omezeném rozsahu a nepřísluší jim přitom přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, neboť tato otázka je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 12/2003 – 38 ze dne 15. 10. 2003).
11. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou, že činnost žalobkyně v zemi původu spočívající v jejích politických a opozičních postojích k místní samosprávě je možno podřadit pod ust. § 12, které taxativně vymezuje důvody možnosti udělení azylu. Podle žalobkyně tuto činnost lze podřadit pod uplatňování politických práv a svobod, tak jak je uvedeno pod písm. a) tohoto zákonného ustanovení anebo pod písm. b), neboť se jedná o zastávání určitých politických názorů. Z protokolu o uskutečněných pohovorech s žalobkyní vyplynulo, že jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla obavu z pronásledování s ohledem na své politické a ekologické aktivity, kdy upozorňovala na „zločiny“ představitelů samosprávy ve městech Cherson a Antonivka a uváděla případy, kdy mělo k takovému pronásledování dojít. V důsledku toho, že zabránila, aby do funkce ředitelky školy byla dosazena osoba prosazovaná opozicí, měla být v září 2017 sledována, přičemž starosta se měl pokusit unést ji a jejího syna; žalobkyně i po těchto pokusech nadále ve městě Antonivka setrvala po dobu 8 měsíců a lze tedy souhlasit s názorem žalovaného, že tak nepociťovala obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stejně tak setrvala v místě tohoto bydliště i poté, kdy došlo k popisované autonehodě, ke které mělo dojít v měsíci březnu 2018, po dobu dalších tří

měsíců. Na příkaz starosty Semenčeva chtěl někdo unést jejího syna. Žalobkyně však vypověděla, že ohledně těchto pokusů o únos se neobrátila na policii, na tuto se obrátila pouze v souvislosti se svým sledováním autem, kdy jí bylo řečeno, že s tím nic nemohou dělat, pokud jí nikdo neublíží ani jí nic nekrade. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 je možno na Ukrajině vždy podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, přičemž stížnost proti postupu policejních složek lze podat u prokuratury, popř. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Pokud strana, která podává tuto stížnost, není aktivní, může se prošetření významně protáhnout. Stížnost se podává u okresního nebo oblastního oddělení ministerstva vnitra či k soudu, stejně tak se podávají i stížnosti proti konání jiných orgánů státní moci. Žalobkyně se tedy mohla u příslušných státních orgánů bránit v případě sledování své osoby či únosu její osoby, resp. jejího syna. Stejně tak mohla postupovat i v případě nuceného prohlášení o autonehodě, čehož nevyužila. Krajský soud proto uzavírá, že ve shodě s žalovaným neshledal v případě žalobkyně pronásledování za uplatňování politických práv a svobod či odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Stejně tak neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť podle ust. § 2 odst. 7 téhož zákona, jak bylo shora uvedeno, se za pronásledování nebo vážnou újmu nepovažuje, má-li cizinec možnost svoji situaci řešit vnitřním přesídlením v zemi původu. Této možnosti nepochybně žalobkyně mohla využít již se zřetelem k tomu, že podle vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, je Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů považována za bezpečnou zemi původu.

12. K námitce žalobkyně spočívající v tom, že tlumočnice z jazyka ruského při pohovorech tlumočila zkresleně a azylově relevantní skutečnosti dosatečně nezmínila a nepodstatné informace rozebírala více, než bylo nutné, krajský soud uvádí, že se touto námitkou blíže nezabýval, neboť tato námitka byla uplatněna v doplnění žaloby ze dne 11. 3. 2020 (doručeno krajskému soudu dne 13. 3. 2020), tedy tato námitka byla uplatněna po lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.
13. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobců jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci v tomto řízení úspěšní nebyli a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 14. května 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje